

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 190 (XXXIV) — Nr. 698

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Miercuri, 13 iulie 2022

SUMAR

Nr.	Pagina	Nr.	Pagina	
LEGI ȘI DECRETE				
210.		Decizia nr. 126 din 15 martie 2022 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 64 alin. (1) din Codul penal și ale art. 560 alin. (1) din Codul de procedură penală	8–11	
— Lege pentru modificarea art. 1 alin. (2) din Decretul-lege nr. 118/1990 privind acordarea unor drepturi persoanelor persecutate din motive politice de dictatura instaurată cu începere de la 6 martie 1945, precum și celor deportate în străinătate ori constituite în prizonieri și pentru stabilirea unor măsuri necesare aplicării Ordonanței Guvernului nr. 105/1999 privind acordarea unor drepturi persoanelor persecutate de către regimurile instaurate în România cu începere de la 6 septembrie 1940 până la 6 martie 1945 din motive etnice	2	Decizia nr. 163 din 22 martie 2022 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 alin. (1) din Legea nr. 198/2004 privind unele măsuri prealabile lucrărilor de construcție de autostrăzi și drumuri naționale, precum și ale art. 67 și ale art. 68 din Codul de procedură civilă din 1865	12–14	
970.		HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI		
— Decret privind promulgarea Legii pentru modificarea art. 1 alin. (2) din Decretul-lege nr. 118/1990 privind acordarea unor drepturi persoanelor persecutate din motive politice de dictatura instaurată cu începere de la 6 martie 1945, precum și celor deportate în străinătate ori constituite în prizonieri și pentru stabilirea unor măsuri necesare aplicării Ordonanței Guvernului nr. 105/1999 privind acordarea unor drepturi persoanelor persecutate de către regimurile instaurate în România cu începere de la 6 septembrie 1940 până la 6 martie 1945 din motive etnice	3	840.	— Hotărâre privind modificarea valorilor de inventar ale unor bunuri aparținând domeniului public al statului, trecerea din domeniul public al statului și din administrarea Agenției Naționale pentru Resurse Minerale în domeniul privat al statului a unor bunuri concesionate Societății „Conpet” — S.A. Ploiești, înscrierea în inventarul centralizat al bunurilor din domeniul public al statului a bunurilor rezultate ca urmare a investițiilor prevăzute prin programele de reabilitare, modernizare și dezvoltare realizate din surse proprii de finanțare, puse în funcțiune în perioada 2002—2018, amortizate integral, actualizarea valorilor de inventar a mijloacelor fixe din domeniul public al statului modernizate în perioada 2005—2013, precum și aprobarea Actului adițional nr. 4 la acordul petrolier de concesiune a activității de exploatare a Sistemului național de transport al țițeiului, gazolinei, condensatului și etanului, inclusiv a conductelor magistrale și a instalațiilor, echipamentelor și dotărilor anexe, aferente sistemului, încheiat între Agenția Națională pentru Resurse Minerale și Societatea Comercială „Conpet” — S.A. Ploiești, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 793/2002	15–16
★				
211.				
— Lege pentru modificarea Legii nr. 78/2014 privind reglementarea activității de voluntariat în România, precum și pentru completarea Legii nr. 219/2015 privind economia socială	3–4			
971.				
— Decret privind promulgarea Legii pentru modificarea Legii nr. 78/2014 privind reglementarea activității de voluntariat în România, precum și pentru completarea Legii nr. 219/2015 privind economia socială	4			
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE				
Decizia nr. 62 din 24 februarie 2022 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 341 alin. (2) și alin. (7) pct. 2 din Codul de procedură penală	5–8			

LEGI ȘI DECRETE**PARLAMENTUL ROMÂNIEI****CAMERA DEPUTAȚILOR****SENATUL****LEGE****pentru modificarea art. 1 alin. (2)**

din Decretul-lege nr. 118/1990 privind acordarea unor drepturi persoanelor persecutate din motive politice de dictatura instaurată cu începere de la 6 martie 1945, precum și celor deportate în străinătate ori constituite în prizonieri și pentru stabilirea unor măsuri necesare aplicării Ordonanței Guvernului nr. 105/1999 privind acordarea unor drepturi persoanelor persecutate de către regimurile instaurate în România cu începere de la 6 septembrie 1940 până la 6 martie 1945 din motive etnice

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

Art. I. — La articolul 1 din Decretul-lege nr. 118/1990 privind acordarea unor drepturi persoanelor persecutate din motive politice de dictatura instaurată cu începere de la 6 martie 1945, precum și celor deportate în străinătate ori constituite în prizonieri, republicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1208 din 10 decembrie 2020, cu completările ulterioare, litera b) a alineatului (2) se modifică și va avea următorul cuprins:

„b) a fost constituită în prizonier de către partea sovietică după data de 23 august 1944 ori, fiind constituită ca atare, înainte de această dată, a fost reținută în captivitate după încheierea armistițiului, indiferent de locul reținerii.”

Art. II. — Alineatul (1) al articolului II din Legea nr. 154/2021 pentru modificarea și completarea Ordonanței Guvernului nr. 105/1999 privind acordarea unor drepturi persoanelor persecutate de către regimurile instaurate în România cu începere de la 6 septembrie 1940 până la 6 martie 1945 din motive etnice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 573 din 7 iunie 2021, cu modificările ulterioare, se abrogă.

Art. III. — Prin derogare de la prevederile art. 5 din Ordonanța Guvernului nr. 105/1999 privind acordarea unor drepturi persoanelor persecutate de către regimurile instaurate în România cu începere de la 6 septembrie 1940 până la 6 martie 1945 din motive etnice, republicată, cu modificările și completările ulterioare, drepturile stabilite potrivit art. 3¹ din Ordonanța Guvernului nr. 105/1999, republicată, cu modificările și completările ulterioare, se acordă și se plătesc după cum urmează:

a) începând cu luna următoare celei în care intră în vigoare prezenta lege, drepturile stabilite pentru copiii persoanelor care s-au aflat în una dintre situațiile prevăzute la art. 1 alin. (1) lit. a), b), d) și e) din Ordonanța Guvernului nr. 105/1999, republicată, cu modificările și completările ulterioare;

b) începând cu data de 1 ianuarie 2023, drepturile stabilite pentru copiii persoanelor care s-au aflat în una dintre situațiile prevăzute la art. 1 alin. (1) lit. c) și g), precum și pentru copiii prevăzuți la art. 3¹ alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 105/1999, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

Această lege a fost adoptată de Parlamentul României, cu respectarea prevederilor art. 75 și ale art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

PREȘEDINTELE
CAMEREI DEPUTAȚILOR
ION-MARCEL CIOLACU

PREȘEDINTELE SENATULUI
FLORIN-VASILE CÎȚU

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

D E C R E T

privind promulgarea Legii pentru modificarea art. 1 alin. (2) din Decretul-lege nr. 118/1990 privind acordarea unor drepturi persoanelor persecutate din motive politice de dictatura instaurată cu începere de la 6 martie 1945, precum și celor deportate în străinătate ori constituite în prizonieri și pentru stabilirea unor măsuri necesare aplicării Ordonanței Guvernului nr. 105/1999 privind acordarea unor drepturi persoanelor persecutate de către regimurile instaurate în România cu începere de la 6 septembrie 1940 până la 6 martie 1945 din motive etnice

În temeiul prevederilor art. 77 alin. (1) și ale art. 100 alin. (1) din Constituția României, republicată,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se promulgă Legea pentru modificarea art. 1 alin. (2) din Decretul-lege nr. 118/1990 privind acordarea unor drepturi persoanelor persecutate din motive politice de dictatura instaurată cu începere de la 6 martie 1945, precum și celor deportate în străinătate ori constituite în prizonieri și pentru stabilirea unor măsuri necesare aplicării Ordonanței Guvernului nr. 105/1999 privind acordarea unor drepturi persoanelor persecutate de către regimurile instaurate în România cu începere de la 6 septembrie 1940 până la 6 martie 1945 din motive etnice și se dispune publicarea acestei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
KLAUS-WERNER IOHANNIS

București, 12 iulie 2022.
Nr. 970.

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

CAMERA DEPUTAȚILOR

SENATUL

L E G E

**pentru modificarea Legii nr. 78/2014
privind reglementarea activității de voluntariat în România,
precum și pentru completarea Legii nr. 219/2015
privind economia socială**

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

Art. I. — Legea nr. 78/2014 privind reglementarea activității de voluntariat în România, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 469 din 26 iunie 2014, cu modificările ulterioare, se modifică după cum urmează:

1. La articolul 1, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 1. — (1) Prezenta lege reglementează participarea persoanelor fizice la activitățile de voluntariat desfășurate în folosul altor persoane sau al societății,

organizate de persoane juridice de drept public sau de drept privat fără scop lucrativ, precum și la cele organizate de întreprinderi sociale sau întreprinderi sociale de inserție.”

2. La articolul 3, litera c) se modifică și va avea următorul cuprins:

„c) *organizația-gazdă* este persoana juridică de drept public sau de drept privat, fără scop lucrativ, ori întreprinderea socială sau întreprinderea socială de inserție, care organizează și administrează activități de voluntariat;”.

Art. II. — După articolul 28 din Legea nr. 219/2015 privind economia socială, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 561 din 28 iulie 2015, cu modificările și completările ulterioare, se introduce un nou articol, articolul 28¹, cu următorul cuprins:

„Art. 28¹. — Întreprinderile sociale și întreprinderile sociale de inserție au obligația de a transmite la agenția de ocupare și o copie după registrul de evidență a voluntarilor odată cu depunerea raportului de activitate anual prevăzut de prezenta lege.”

Această lege a fost adoptată de Parlamentul României, cu respectarea prevederilor art. 75 și ale art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

PREȘEDINTELE
CAMEREI DEPUTAȚILOR
ION-MARCEL CIOLACU

PREȘEDINTELE SENATULUI
FLORIN-VASILE CÎȚU

București, 12 iulie 2022.
Nr. 211.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

D E C R E T

**privind promulgarea Legii pentru modificarea Legii nr. 78/2014
privind reglementarea activității de voluntariat în România,
precum și pentru completarea Legii nr. 219/2015
privind economia socială**

În temeiul prevederilor art. 77 alin. (1) și ale art. 100 alin. (1) din Constituția României, republicată,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se promulgă Legea pentru modificarea Legii nr. 78/2014 privind reglementarea activității de voluntariat în România, precum și pentru completarea Legii nr. 219/2015 privind economia socială și se dispune publicarea acestei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
KLAUS-WERNER IOHANNIS

București, 12 iulie 2022.
Nr. 971.

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 62**

din 24 februarie 2022

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 341 alin. (2) și alin. (7) pct. 2 din Codul de procedură penală

Valer Dorneanu — președinte
 Cristian Deliorga — judecător
 Mona-Maria Pivniceru — judecător
 Gheorghe Stan — judecător
 Livia Doina Stanciu — judecător
 Varga Attila — judecător
 Cristina Teodora Pop — magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
 Maria Eleonora Centea.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 341 alin. (2) și alin. (7) pct. 2 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Cabinetul individual de avocat „Beleca Laura” în Dosarul nr. 40.575/299/2017 al Tribunalului București — Secția I penală și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.367 D/2018.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de înștiințare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care solicită respingerea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 341 alin. (7) pct. 2 din Codul de procedură penală ca inadmisibilă, iar a celor ale art. 341 alin. (2) din Codul de procedură penală ca neîntemeiată. În privința prevederilor art. 341 alin. (7) pct. 2 din Codul de procedură penală, se arată că acestea nu sunt aplicabile în cauza în care a fost invocată prezenta excepție de neconstituționalitate, întrucât în această cauză nu a fost pusă în mișcare acțiunea penală. Referitor la prevederile art. 341 alin. (2) din Codul de procedură penală, se arată că verificarea tuturor actelor existente la dosarul cauzei realizată de către judecătorul de cameră preliminară, reglementată prin textul criticat, este justificată de natura plângerii pe care o soluționează și de soluțiile ce pot fi pronunțate în această fază procesuală.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Decizia penală nr. 4/R din 17 august 2018, pronunțată în Dosarul nr. 40.575/299/2017, **Tribunalul București — Secția I penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 341 alin. (2) și alin. (7) pct. 2 din Codul de procedură penală**, excepție ridicată de Cabinetul individual de avocat „Beleca Laura” într-o cauză având ca obiect soluționarea unei plângeri formulate de autorul excepției împotriva unei ordonanțe a procurorului prin care s-a dispus clasarea cauzei având ca obiect plângerea penală formulată de același petent sub aspectul săvârșirii infracțiunii de abuz de încredere prin fraudarea creditorului, prevăzută de art. 239 din Codul penal.

5. **În motivarea excepției de neconstituționalitate se arată că dispozițiile art. 341 alin. (2) și alin. (7) pct. 2 din Codul de procedură penală sunt neconstituționale, întrucât în cauzele în**

care nu a fost pusă în mișcare acțiunea penală, soluția de clasare nu poate fi supusă controlului judecătorului de cameră preliminară decât în ceea ce privește temeinicia acesteia, verificarea soluției atacate realizându-se pe baza lucrărilor, a materialului din dosarul de urmărire penală și a oricărui înscrisuri noi prezentate, conform dispozițiilor art. 341 alin. (51) din Codul de procedură penală. Astfel, se susține că legalitatea administrării probelor ori a efectuării urmăririi penale poate fi supusă controlului judecătoresc prin formularea de cereri și prin ridicarea de excepții, exclusiv în situația în care în cauză a fost pusă în mișcare acțiunea penală. De asemenea, conform dispozițiilor art. 341 alin. (7) pct. 2 din Codul de procedură penală, posibilitatea excluderii probelor nelegal administrate și, după caz, a sancționării, potrivit art. 280—282 din Codul de procedură penală, a actelor de urmărire penală efectuate cu încălcarea legii este recunoscută judecătorului de cameră preliminară numai în cauzele în care s-a dispus punerea în mișcare a acțiunii penale.

6. Se susține că această diferențiere între cauzele în care a fost pusă în mișcare acțiunea penală și cele în care nu a fost luată o astfel de măsură, sub aspectul posibilității verificării de către judecătorul de cameră preliminară a legalității efectuării urmăririi penale ori a administrării probelor, este artificială și încalcă principiile constituționale menționate. Se arată că nu există nicio rațiune pentru a exclude posibilitatea ca și în cauzele din cea de-a doua categorie analizată urmărirea penală ori administrarea probelor să se fi efectuat în mod nelegal, iar soluția de clasare să fie determinată tocmai de incidența unor astfel de situații.

7. Mai mult, se arată că textele criticate instituie, fără niciun temei, o discriminare între petenții și intimații din cauze în care se contestă soluția de clasare, exclusiv în funcție de criteriul punerii în mișcare a acțiunii penale în cauzele respective, cu toate că, în ambele situații, judecătorul de cameră preliminară trebuie să aibă posibilitatea de a analiza plângerea în mod exhaustiv, și sub aspectul temeiniciei, dar și sub cel al legalității soluției contestate, și de a dispune măsuri în consecință.

8. Se arată că legiuitorul, pe lângă obligația de a oferi oricărei persoane posibilitatea efectivă de a se adresa justiției pentru apărarea drepturilor, a libertăților și a intereselor sale legitime, trebuie să imprime acestei posibilități un caracter echitabil, care să confere plenitudine exercitării acestui drept prin atingerea finalității urmărite; aceasta se poate realiza prin instituirea unei proceduri care să respecte cerințele de echitate instituite de art. 21 alin. (3) din Constituție, în absența cărora orice formă de cenzură a soluțiilor de clasare dispuse de procuror este golită de conținut.

9. Se susține că exigența mai sus arătată este cu atât mai evidentă cu cât ordonanța procurorului, punând capăt conflictului de drept penal, intră în categoria actelor prin care se înfăptuiește justiția, a căror verificare de către judecătorul de

cameră preliminară trebuie să fie efectivă. Se arată că simplul drept al persoanei interesate de a se adresa justiției capătă caracter formal atâta vreme cât garanțiile specifice procesului echitabil nu sunt respectate.

10. Totodată, se arată că regula stabilită de art. 21 alin. (2) din Constituție, potrivit căreia nicio lege nu poate îngredi accesul la justiție, semnifică faptul că legiuitorul nu poate exclude de la exercițiul drepturilor procesuale pe care le-a instituit nicio categorie sau niciun grup social.

11. **Tribunalul București — Secția I penală** opinează că excepția de neconstituționalitate este întemeiată, în raport cu dispozițiile art. 16 alin. (1) și ale art. 21 din Constituție. Se arată că, din ansamblul reglementării instituției plângerii împotriva măsurilor și actelor de urmărire penală, nu poate fi identificat niciun motiv care să stea la baza restrângerii dreptului persoanelor interesate de a critica legalitatea administrării probelor și a efectuării actelor de urmărire penală, în situația în care în cauză procurorul nu a pus în mișcare acțiunea penală. În acest context, se menționează că dreptul la un proces echitabil și egalitatea în drepturi a cetățenilor presupun și recunoașterea dreptului acestora ca, în situații similare, să beneficieze de tratament nediferențiat. Astfel, în condițiile în care, potrivit art. 340 din Codul de procedură penală, se recunoaște dreptul oricărei persoane, ale cărei interese legitime au fost vătămate printr-o soluție de clasare dispusă de procuror, de a critica această soluție, limitarea sferei titularilor dreptului de a invoca excepții privind nelegalitatea administrării probelor și a efectuării actelor de urmărire penală doar la persoanele vizate de cauzele în care s-a pus în mișcare acțiunea penală constituie o încălcare a dreptului la un proces echitabil al persoanelor interesate din cauzele în care soluția de clasare s-a dispus fără ca acțiunea penală să fie pusă în mișcare. Se susține că aceste soluții ar putea fi, de asemenea, criticabile prin prisma modului de desfășurare a urmăririi penale sau a modalității de administrare a probelor.

12. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actul de sesizare a fost comunicat președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

13. **Avocatul Poporului** opinează că dispozițiile art. 341 alin. (2) și alin. (7) pct. 2 din Codul de procedură penală sunt constituționale, arătând că prevederile legale criticate au mai constituit obiectul controlului de constituționalitate și că își menține punctele de vedere transmise și reținute de Curtea Constituțională prin deciziile nr. 788 din 15 decembrie 2016, nr. 529 din 11 iulie 2017 și nr. 530 din 11 iulie 2017. Astfel, se susține că dispozițiile criticate nu aduc atingere accesului liber la justiție și dreptului la un proces echitabil, întrucât textul constituțional care le consacră nu prevede obligativitatea reglementării dreptului de a exercita o cale de atac în orice fel de cauză, iar, conform art. 129 din Constituție, căile de atac se exercită în condițiile legii.

14. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actul de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

15. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție,

precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

16. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie prevederile art. 341 alin. (2) și alin. (7) pct. 2 din Codul de procedură penală, care au următorul cuprins:

— Art. 341 alin. (2) și alin. (7) pct. 2: „(2) *Judecătorul de cameră preliminară stabilește termenul de soluționare și dispune citarea petentului și a intimaților și încunoștințarea procurorului, cu mențiunea că pot depune note scrise cu privire la admisibilitatea ori temeinicia plângerii. Dacă în cauză a fost pusă în mișcare acțiunea penală, petentul și intimații pot formula cereri și ridica excepții și cu privire la legalitatea administrării probelor ori a efectuării urmăririi penale. [...]*

(7) *În cauzele în care s-a dispus punerea în mișcare a acțiunii penale, judecătorul de cameră preliminară: [...] 2. verifică legalitatea administrării probelor și a efectuării urmăririi penale, exclude probele nelegal administrate ori, după caz, sancționează potrivit art. 280—282 actele de urmărire penală efectuate cu încălcarea legii și: [...].”*

17. Se susține că textele criticate contravin prevederilor constituționale ale art. 16 alin. (1) referitoare la egalitatea în drepturi și ale art. 21 cu privire la accesul la justiție.

18. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că dispozițiile art. 341 alin. (2) și alin. (7) pct. 2 din Codul de procedură penală au mai format obiectul controlului de constituționalitate, prin raportare la critici similare, Curtea Constituțională pronunțând, în acest sens, mai multe decizii, printre care Decizia nr. 793 din 4 noiembrie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 111 din 2 februarie 2021, și Decizia nr. 119 din 2 martie 2021, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 491 din 11 mai 2021, prin care a respins, ca neîntemeiate, excepțiile astfel invocate.

19. Prin Decizia nr. 793 din 4 noiembrie 2020, precitată, paragrafele 13—17, Curtea a reținut că limitarea mijloacelor de probă, pe baza căreia judecătorul de cameră preliminară poate soluționa plângerea formulată împotriva soluțiilor de neurmărire sau de netrimiteră în judecată, este justificată, având în vedere natura juridică a acestei plângeri, care nu vizează judecarea propriu-zisă a cauzei penale, ci constituie un mijloc procedural prin care se realizează un examen al ordonanței procurorului, atacată sub aspectul legalității acesteia. Ca urmare, este firesc ca, în vederea soluționării plângerii, instanța să verifice, pe baza materialului și a lucrărilor existente în dosarul cauzei, care au fost avute în vedere de procuror la emiterea ordonanței de neurmărire/netrimiteră în judecată atacate, dacă această soluție a fost sau nu dispusă cu respectarea dispozițiilor legale. Așa fiind, Curtea nu a primit critica potrivit căreia se încalcă dreptul de acces liber la justiție, plângerea reglementată de dispozițiile art. 341 din Codul de procedură penală reprezentând, prin ea însăși, o garanție a realizării acestui drept. Curtea a reținut că stabilirea unor reguli speciale de procedură în cazul judecării plângerii împotriva ordonanței procurorului de neurmărire/netrimiteră în judecată este realizată de legiuitor în exercitarea competenței sale constituționale și nu încalcă accesul liber la justiție. Potrivit jurisprudenței Curții, legiuitorul poate institui, în considerarea unor situații deosebite, reguli speciale de procedură, precum și modalitățile de exercitare a drepturilor procedurale, principiul accesului liber la justiție presupunând posibilitatea neîngrădită a celor interesați de a utiliza aceste proceduri, în formele și în modalitățile instituite de lege (Decizia Plenului Curții Constituționale nr. 1 din 8 februarie 1994, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 69 din 16 martie 1994).

20. Totodată, instanța de control constituțional a reținut că în preambulul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 18/2016 pentru modificarea și completarea Legii nr. 286/2009 privind Codul penal, Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală, precum și pentru completarea art. 31 alin. (1) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 389 din 23 mai 2016, se menționează că aceasta a fost adoptată în temeiul prevederilor art. 115 alin. (4) din Constituție, având în vedere faptul că, de la intrarea în vigoare a noului Cod de procedură penală și până în prezent, Curtea Constituțională a pronunțat un număr mare de decizii care au produs un impact semnificativ asupra codului și care necesită intervenție legislativă asupra unor instituții importante. În acest sens, este menționată procedura soluționării plângerii împotriva soluțiilor procurorului, fiind citate: Decizia nr. 599 din 21 octombrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 886 din 5 decembrie 2014, prin care s-a constatat că soluția legislativă potrivit căreia judecătorul de cameră preliminară se pronunță asupra plângerii fără participarea petentului, a procurorului și a intimaților este neconstituțională; Decizia nr. 663 din 11 noiembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 52 din 22 ianuarie 2015, prin care s-a constatat că soluția legislativă cuprinsă în art. 341 alin. (10) din Codul de procedură penală, potrivit căreia judecătorul de cameră preliminară se pronunță fără participarea procurorului și a inculpatului, este neconstituțională; Decizia nr. 733 din 29 octombrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 59 din 27 ianuarie 2016, prin care s-a constatat că dispozițiile art. 341 alin. (6) lit. c) și, prin extindere, ale art. 341 alin. (7) pct. 2 lit. d) din Codul de procedură penală sunt neconstituționale prin împiedicarea accesului la justiție în cazul soluțiilor de renunțare la urmărirea penală. Astfel, Curtea a reținut că, prin modificarea normelor procesual penale în acord cu deciziile instanței de control constituțional anterior citate, viciile de neconstituționalitate constatate au fost acoperite.

21. De asemenea, prin Decizia nr. 204 din 3 aprilie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 624 din 18 iulie 2018, paragraful 23, Curtea a constatat că textul criticat nu contravine nici prevederilor constituționale ale art. 24, petentul și intimații beneficiind de garanțiile realizării unei apărări eficiente, în condițiile ce rezultă din ipoteza juridică reglementată prin dispozițiile de lege criticate. Mai mult, în etapele procesuale pe care le parcurge, autorul plângerii formulate, conform prevederilor art. 340 din Codul de procedură penală, poate fi asistat de un avocat ales sau numit din oficiu, în conformitate cu exigențele dreptului fundamental la apărare.

22. Referitor la pretinsa încălcare, prin dispozițiile de lege criticate, a prevederilor constituționale ale art. 16 alin. (1) și (2), Curtea — prin Decizia nr. 204 din 3 aprilie 2018, citată anterior, paragraful 24 — a reținut că persoanele care formulează plângeri împotriva soluțiilor de clasare pronunțate în cauze în care nu a fost pusă în mișcare acțiunea penală se află într-o situație diferită de cea a titularilor unor astfel de plângeri promovate în cauze în care a fost pusă în mișcare acțiunea penală, aspect ce justifică reglementarea în privința acestora a unui regim diferit, din perspectiva probelor care se impun a fi administrate cu ocazia soluționării acestor plângeri de către judecătorul de cameră preliminară. În acest sens, Curtea Constituțională a reținut, în repetate rânduri, în jurisprudența sa, că principiul egalității în fața legii presupune instituirea unui tratament egal pentru situații care, în funcție de scopul urmărit, nu sunt diferite, motiv pentru care el nu exclude, ci, dimpotrivă, presupune soluții diferite pentru situații diferite (Decizia Plenului

Curții Constituționale nr. 1 din 8 februarie 1994, citată anterior, și Decizia nr. 107 din 1 noiembrie 1995, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 85 din 26 aprilie 1996). În același sens este și Decizia nr. 529 din 11 iulie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 924 din 24 noiembrie 2017.

23. Referitor la aceeași soluție legislativă care nu permite judecătorului de cameră preliminară să verifice legalitatea administrării probelor și a efectuării urmăririi penale și să excludă probele nelegal administrate sau să sancționeze actele de urmărire penală conform art. 280—282 din Codul de procedură penală, în cauzele în care nu a fost pusă în mișcare acțiunea penală, prin Decizia nr. 529 din 11 iulie 2017, precitată, paragrafele 29—32, Curtea a reținut că textul de lege criticat nu aduce atingere dreptului la un proces echitabil, așa cum este acesta consfințit de prevederile constituționale și de reglementările internaționale invocate, câtă vreme petentul are deplina libertate de a demonstra în fața instanței de judecată nelegalitatea actului atacat, în raport cu lucrările și materialul din dosarul cauzei, cu notele scrise depuse, precum și cu posibilitatea formulării de către inculpat a unor cereri sau excepții cu privire la legalitatea administrării probelor ori a efectuării urmăririi penale. Faptul că aceste drepturi fundamentale nu sunt cu nimic îngrădite prin dispozițiile legale supuse criticilor de neconstituționalitate rezultă și din reglementarea, prin dispozițiile art. 341 alin. (6) și (7) din Codul de procedură penală, a soluțiilor ce pot fi date de judecătorul de cameră preliminară plângerii împotriva ordonanțelor procurorului de neurmărire/netrimiteri în judecată. Astfel, indiferent de soluția pronunțată, judecătorul de cameră preliminară apreciază și cu privire la probele administrate în dosarul de urmărire penală, inclusiv sub aspectul dacă acestea sunt sau nu suficiente pentru a fundamenta soluția organului de cercetare penală. Admițând plângerea și desființând soluția atacată, instanța poate să dispună, motivat, fie trimiterea cauzei procurorului pentru a începe sau pentru a completa urmărirea penală ori, după caz, pentru a pune în mișcare acțiunea penală și a completa urmărirea penală [art. 341 alin. (6) lit. b) și alin. (7) pct. 2 lit. b) din Codul de procedură penală] ori a schimba temeiul de drept al soluției de clasare dacă prin aceasta nu se creează o situație mai grea pentru persoana care a făcut plângerea [art. 341 alin. (6) lit. c) și art. 341 alin. (7) pct. 2 lit. d) din Codul de procedură penală], fie, atunci când probele legal administrate sunt suficiente pentru judecarea cauzei, desființarea soluției și începerea judecății cu privire la faptele și persoanele pentru care, în cursul cercetării penale, a fost pusă în mișcare acțiunea penală, trimițând dosarul spre repartizare aleatorie [art. 341 alin. (7) pct. 2 lit. c) din Codul de procedură penală]. În ambele situații, dreptul la un proces echitabil al petentului este pe deplin asigurat, acesta având posibilitatea să se prevealeze de toate garanțiile procesuale ce caracterizează acest drept, sens în care, în cazul prevăzut de art. 341 alin. (7) pct. 2 lit. c), procurorul și inculpatul pot face, motivat, contestație cu privire la modul de soluționare a excepțiilor privind legalitatea administrării probelor și a efectuării urmăririi penale, contestație care va fi soluționată, în lumina Deciziei Curții Constituționale nr. 663 din 11 noiembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 52 din 22 ianuarie 2015, cu participarea părților, subiecților procesuali principali și a procurorului, asigurându-se, în acest fel, comunicarea către aceștia a documentelor care sunt de natură să influențeze decizia judecătorului, precum și posibilitatea de a discuta în mod efectiv observațiile depuse în fața instanței. De altfel, Curtea a reținut că împrejurarea că judecătorul de cameră preliminară va putea verifica, în cauzele în care a fost pusă în mișcare acțiunea penală, legalitatea

administrării probelor și a efectuării urmăririi penale, putând să excludă probele nelegal administrate ori, după caz, să sancționeze, potrivit art. 280—282, actele de urmărire penală efectuate cu încălcarea legii, în așa fel încât, în situația dispunerii începerii judecătii, probele astfel excluse nu mai pot fi avute în vedere la judecarea în fond a cauzei, nu reprezintă

altceva decât o reflectare a exigențelor dreptului la un proces echitabil.

24. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, atât soluția, cât și considerentele deciziilor mai sus invocate își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

25. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A. d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Cabinetul individual de avocat „Beleca Laura” în Dosarul nr. 40.575/299/2017 al Tribunalului București — Secția I penală și constată că dispozițiile art. 341 alin. (2) și alin. (7) pct. 2 din Codul de procedură penală sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului București — Secția I penală și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I. Pronunțată în ședința din data de 24 februarie 2022.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Cristina Teodora Pop

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 126

din 15 martie 2022

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 64 alin. (1) din Codul penal și ale art. 560 alin. (1) din Codul de procedură penală

Valer Dorneanu	— președinte
Cristian Deliorga	— judecător
Marian Enache	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Cristina Teodora Pop	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Marinela Mincă.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 61 și 64 din Codul penal și ale art. 404 și 560 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de reprezentantul Ministerului Public — Parchetul de pe lângă Curtea de Apel București în Dosarul nr. 180/740/2018 al Curții de Apel București — Secția I penală, care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.491 D/2018.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de înștiințare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care solicită

respingerea excepției de neconstituționalitate ca inadmisibilă. Se arată, în acest sens, că prin argumentele formulate în susținerea excepției se solicită, în realitate, modificarea și completarea dispozițiilor legale criticate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea din 21 septembrie 2018, pronunțată în Dosarul nr. 180/740/2018, **Curtea de Apel București — Secția I penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 61 și 64 din Codul penal și ale art. 404 și 560 din Codul de procedură penală**, excepție ridicată de procuror într-o cauză având ca obiect soluționarea unui apel declarat de către Parchetul de pe lângă Judecătoria Alexandria împotriva unei sentințe penale prin care inculpatul din cauză a fost condamnat la pedeapsa amenzii pentru săvârșirea infracțiunilor de furt și de folosire de instalații clandestine în scopul racordării directe la rețeaua de energie electrică sau pentru ocolirea echipamentelor de măsurare, în formele prevăzute la art. 228 alin. (1) și (3) din Codul penal și, respectiv, la art. 92 alin. (2) din Legea energiei electrice și a gazelor naturale nr. 123/2012.

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate se arată că posibilitatea de a înlocui amenda penală cu munca neremunerată în folosul comunității doar în faza executării pedepsei amenzii penale creează o diferență de tratament juridic între categorii de făptuitori aflați în situații similare, fără o justificare obiectivă și rezonabilă (se face trimitere la Decizia Curții Constituționale nr. 368 din 30 mai 2017, paragrafele 24—27), aspect ce contravine prevederilor art. 16 din Constituție. Se arată că reglementarea prin textele criticate a unui tratament juridic diferit, care obligă la muncă în folosul comunității doar în faza executării pedepsei amenzii penale, nu se justifică rațional, în condițiile în care imposibilitatea executării acesteia este evidentă încă din faza soluționării cauzei penale. Se susține, totodată, că obligarea la muncă neremunerată doar în faza executării pedepsei exclude, *de plano*, inculpatul de la beneficiul unei sancțiuni penale adecvate, pentru motivul că, de regulă, imposibilitatea executării pedepsei amenzii se constată doar în faza executării hotărârii judecătorești de condamnare. Se arată că, în jurisprudența sa, Curtea Constituțională a consacrat principiul accesului necondiționat al persoanelor condamnate la anumite instituții de drept penal, indiferent de disponibilitățile financiare ale acestora, făcându-se trimitere la Decizia Curții Constituționale nr. 463 din 13 noiembrie 1997. În acest sens, se subliniază că criteriul averii nu trebuie să reprezinte o condiție de acces al persoanelor condamnate la înlocuirea amenzii penale cu munca neremunerată în folosul comunității, acces care să fie asigurat doar în faza executării hotărârilor judecătorești. Se menționează că amenda penală, ca pedeapsă penală, poate fi eficientă în cazul persoanelor condamnate cu posibilități financiare modeste doar dacă amenda penală este înlocuită cu munca neremunerată în folosul comunității direct prin hotărârea judecătorească de condamnare. De altfel, se susține că nu trebuie neglijat faptul că persoana condamnată poate fi executată silit, în condițiile în care, în faza executării hotărârii judecătorești, nu este aplicată procedura prevăzută la art. 560 din Codul de procedură penală. Așadar, se arată că imposibilitatea instanței de fond sau de apel de a dispune obligarea inculpatului la muncă în folosul comunității reprezintă o încălcare a dreptului de acces liber la justiție și a dreptului de proprietate privată, garantate prin art. 21 alin. (3) și art. 44 alin. (1) din Constituție.

6. **Curtea de Apel București — Secția I penală** apreciază că excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă, întrucât, prin argumentele formulate în susținerea acesteia, Ministerul Public cere instanței de contencios constituțional să acționeze ca un legiuitor pozitiv și să completeze Codul penal cu o nouă sancțiune de drept penal, respectiv obligarea la muncă neremunerată în folosul comunității. Se susține, de asemenea, că argumentele invocate de reprezentantul Ministerului Public referitoare la excluderea persoanelor lipsite de posibilități financiare de la aplicarea pedepsei amenzii nu sunt susținute prin argumente care privesc textele relevante din Codul penal, acestea reprezentând mai degrabă aprecieri proprii cu privire la criteriile de individualizare a pedepsei. Totodată, se arată că, în susținerea încălcării prin textele criticate a dreptului de proprietate privată, autorul nu are în vedere faptul că o condiție premisă a înlocuirii pedepsei amenzii cu munca neremunerată în folosul comunității constă în lipsa mijloacelor necesare pentru plata amenzii și imposibilitatea executării acesteia, inclusiv prin executare silită. Se susține că, în egală măsură, opțiunea legiuitorului de a reglementa o procedură separată pentru înlocuirea pedepsei amenzii cu munca neremunerată în folosul

comunității nu este de natură a afecta, *de plano*, dreptul la soluționarea cauzelor într-un termen rezonabil.

7. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

8. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

9. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

10. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie, potrivit încheierii de sesizare, dispozițiile art. 61 și 64 din Codul penal și ale art. 404 și 560 din Codul de procedură penală. Din analiza excepției de neconstituționalitate, Curtea reține însă că autorul critică prevederile art. 64 alin. (1) din Codul penal și cele ale art. 560 alin. (1) din Codul de procedură penală, care au următorul cuprins:

— Art. 64 alin. (1) din Codul penal: *„În cazul în care pedeapsa amenzii nu poate fi executată în tot sau în parte din motive neimputabile persoanei condamnate, cu consimțământul acesteia, instanța înlocuiește obligația de plată a amenzii neexecutate cu obligația de a presta o muncă neremunerată în folosul comunității, afară de cazul în care, din cauza stării de sănătate, persoana nu poate presta această muncă. Unei zile-amendă îi corespunde o zi de muncă în folosul comunității.”*

— Art. 560 alin. (1) din Codul de procedură penală: *„Instanța competentă să dispună înlocuirea obligației de plată a amenzii neexecutate cu obligația de a presta o muncă neremunerată în folosul comunității, potrivit art. 64 alin. (1) din Codul penal, este instanța de executare.”*

11. Se susține că textele criticate contravin prevederilor constituționale ale art. 4 alin. (2) referitoare la criteriile de nediscriminare, ale art. 16 referitoare la egalitatea în drepturi, ale art. 21 alin. (3) cu privire la dreptul la un proces echitabil și ale art. 44 alin. (2) cu privire la dreptul de proprietate privată.

12. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că hotărârile penale devin executorii la data la care rămân definitive și dobândesc autoritate de lucru judecat. În acest sens, Codul de procedură penală reglementează, la art. 551 și 552, noțiunea de rămânere definitivă a hotărârii penale pronunțate în primă instanță, în apel și contestație. Hotărârile primei instanțe rămân definitive: (i) la data pronunțării, când hotărârea nu este supusă contestației sau apelului; (ii) la data expirării termenului de apel sau de introducere a contestației: a) când nu s-a declarat apel sau contestație în termen; b) când apelul sau, după caz, contestația declarată a fost retrasă înăuntrul termenului; (iii) la data retragerii apelului sau, după caz, a contestației, dacă aceasta s-a produs după expirarea termenului de apel sau de introducere a contestației; (iv) la data pronunțării hotărârii prin care s-a respins apelul sau, după caz, contestația. Hotărârile pronunțate în primă instanță pot fi atacate, de regulă, cu apel sau contestație, iar efectul suspensiv al căii ordinare de atac împiedică punerea în executare a hotărârii cu privire la

fondul cauzei. Hotărârea instanței de apel și cea pronunțată în calea de atac a contestației rămân definitive la data pronunțării, atunci când apelul, respectiv contestația au fost admise și procesul a luat sfârșit în fața instanței de apel sau a organului judiciar competent să soluționeze contestația. Astfel că, spre deosebire de hotărârea instanței de fond, care devine definitivă la momente diferite, în funcție de situațiile concrete apărute în practică, și a cărei executare poate fi suspendată prin formularea căii de atac ordinare a apelului, hotărârea instanței de apel sau cea care se pronunță în contestație, în ipoteza admiterii, când procesul a luat sfârșit în fața instanței de apel sau a organului judiciar competent să soluționeze contestația, devine definitivă și dobândește autoritate de lucru judecat la data pronunțării (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 233 din 7 aprilie 2021, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 508 din 17 mai 2021, paragraful 72).

13. Totodată, Codul penal prevede, în capitolul I al titlului III — *Pedepsele*, categoriile de pedepse, pe care le definește ca fiind pedepse principale, pedepse accesorii și pedepse complementare. În acest sens, art. 53 din Codul penal prevede, ca pedepse principale, detențiunea pe viață, închisoarea și amendă, art. 54 din același Cod prevede că pedeapsa accesorie constă în interzicerea exercitării unor drepturi, din momentul rămânerii definitive a hotărârii de condamnare și până la executarea sau considerarea ca executată a pedepsei privative de libertate, iar art. 55 din Codul penal reglementează pedepsele complementare ca fiind interzicerea exercitării unor drepturi, degradarea militară și publicarea hotărârii de condamnare.

14. Secțiunea a 3-a, intitulată *Amenda*, a capitolului II al titlului III anterior menționat reglementează, la art. 61, stabilirea amenzii, iar la art. 62 ipoteza amenzii care însoțește pedeapsa închisorii, prevăzând, la art. 63 și art. 64, două soluții legislative distincte pentru situația în care persoana condamnată la pedeapsa amenzii nu execută această pedeapsă. Astfel, prevederile art. 63 din Codul penal reglementează ipoteza neexecutării cu rea-credință a pedepsei amenzii, situație în care pedeapsa amenzii se înlocuiește cu pedeapsa închisorii, conform regulilor stabilite prin norma penală anterior menționată, iar dispozițiile art. 64 din Codul penal reglementează ipoteza în care pedeapsa amenzii nu poate fi executată în tot sau în parte din motive neimputabile persoanei condamnate.

15. Așadar, înlocuirea obligației de plată a amenzii neexecutate cu obligația de a presta o muncă neremunerată în folosul comunității este o măsură care poate fi dispusă, cu titlu de excepție, atunci când persoana condamnată nu poate executa pedeapsa amenzii, în tot sau în parte. Prin urmare, executarea pedepsei amenzii reprezintă regula, iar înlocuirea obligației de plată a amenzii neexecutate cu obligația de a presta o muncă neremunerată în folosul comunității constituie excepția, prevăzută de legiuitor pentru situația în care plata amenzii nu este posibilă din motive obiective, exterioare voinței persoanei condamnate.

16. Totodată, din maniera de reglementare a pedepselor, rezultă că prestarea unei munci neremunerate în folosul comunității nu constituie o pedeapsă, ci o formă de executare a pedepsei amenzii, atunci când sunt îndeplinite condițiile prevăzute la art. 64 din Codul penal, printre acestea regăsindu-se și consimțământul persoanei condamnate și starea sa de sănătate, care să îi permită să presteze o muncă în folosul comunității. De altfel, această calificare a soluției legislative analizate este una legală, aspect ce rezultă și din interpretarea

gramaticală a denumirii marginale date de legiuitor dispozițiilor art. 64 din Codul penal, respectiv „executarea pedepsei amenzii prin prestarea unei munci neremunerate în folosul comunității”.

17. Mai mult, prevederile art. 64 alin. (1) din Codul penal reglementează înlocuirea de către instanță a obligației de plată a amenzii neexecutate cu obligația de a presta o muncă neremunerată în folosul comunității, și nu înlocuirea pedepsei amenzii cu această din urmă obligație. Or, existența și întinderea obligației de plată a amenzii devin certe doar în momentul rămânerii definitive a hotărârii de condamnare.

18. Așadar, înlocuirea obligației de plată a amenzii neexecutate cu obligația de a presta o muncă neremunerată în folosul comunității constituie o formă de executare a pedepsei amenzii, și nu o pedeapsă, care se aplică, cu titlu de excepție, în ipoteza în care se constată că persoana condamnată, din motive neimputabile ei, nu poate plăti suma de bani corespunzătoare amenzii care i-a fost aplicată, în condițiile în care aceasta consimte la dispunerea acestei forme de executare a obligației de plată a amenzii și dacă se constată că starea de sănătate îi permite prestarea unei astfel de munci. Altfel spus, pentru a deveni exigibilă, obligația de plată a amenzii trebuie să rămână definitivă sub aspectul existenței sale și al întinderii obiectului său, iar neexecutarea acesteia, în condițiile prevăzute de lege, din motive neimputabile persoanei condamnate, determină instanța la înlocuirea acestei obligații cu o altă obligație care constă în prestarea de zile-muncă în folosul comunității; în această ipoteză instanța nu procedează la înlocuirea pedepsei amenzii cu o altă pedeapsă constând în prestarea unei munci neremunerate în folosul comunității, ci la stabilirea unei modalități substitutive de executare a pedepsei amenzii.

19. De altfel, prestarea unei munci în folosul comunității mai este reglementată în Codul penal, în cuprinsul secțiunii a 4-a — *Amânarea aplicării pedepsei și al secțiunii a 5-a — Suspendarea executării pedepsei sub supraveghere* din cadrul capitolului V — *Individualizarea pedepselor* al titlului III al părții generale a Codului penal, ca obligație care poate fi impusă persoanei condamnate, în cazul amânării aplicării pedepsei [art. 85 alin. (2) lit. b) din Codul penal] sau ca obligație impusă persoanei condamnate, în cazul suspendării executării pedepsei sub supraveghere [art. 93 alin. (3) din Codul penal] (a se vedea Decizia nr. 501 din 13 iulie 2021, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.194 din 16 decembrie 2021, paragrafele 17—20, și Decizia nr. 616 din 22 septembrie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1130 din 24 noiembrie 2020, paragrafele 18—25).

20. Or, analizând aceste soluții legislative, Curtea constată că obligația de a presta o muncă neremunerată în folosul comunității nu poate fi impusă persoanei condamnate ca pedeapsă distinctă, ci fie ca obligație în cadrul unei modalități de individualizare a pedepsei, fie ca modalitate substitutivă de executare a pedepsei amenzii.

21. Așa fiind, legiuitorul, în mod logic, a prevăzut, la art. 560 alin. (1) din Codul de procedură penală, că instanța competentă să dispună înlocuirea obligației de plată a amenzii neexecutate cu obligația de a presta o muncă neremunerată în folosul comunității, potrivit art. 64 alin. (1) din Codul penal, este instanța de executare determinată conform art. 553 din Codul de procedură penală.

22. Potrivit art. 22 alin. (1) din Legea nr. 253/2013 privind executarea pedepselor, a măsurilor educative și a altor măsuri neprivative de libertate dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal, publicată în Monitorul Oficial al României,

Partea I, nr. 513 din 14 august 2013, termenul de plată a amenzii penale este de 3 luni de la rămânerea definitivă a hotărârii de condamnare sau, după caz, de la expirarea perioadei pentru care a fost eşalonată plata. Dovada executării pedepsei amenzii se comunică judecătorului delegat cu executarea, din cadrul instanței de executare, în termen de 15 zile de la efectuarea acesteia. În consecință, sesizarea instanței în vederea aplicării prevederilor art. 64 din Codul penal nu se va putea face mai devreme de 3 luni și 15 zile de la data rămânerei definitive a hotărârii de condamnare, întrucât este posibil ca plata să fie efectuată în ultima zi a termenului de 3 luni, dată la care începe să curgă termenul de 15 zile, și nici mai târziu de împlinirea termenului de prescripție a executării pedepsei.

23. Potrivit art. 23 alin. (3) din Legea nr. 253/2013, sesizarea se soluționează conform art. 586 și 597 din Codul de procedură penală. În cadrul acestei proceduri, potrivit alin. (4) al art. 23 anterior menționat, pentru stabilirea motivelor ce au dus la neexecutarea pedepsei amenzii, instanța va solicita date privind situația materială a condamnatului de la autoritatea administrației publice locale de la domiciliul acestuia și, dacă apreciază necesar, angajatorului sau organelor fiscale din cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală, precum și altor autorități sau instituții publice care dețin informații cu privire la situația patrimonială a condamnatului.

24. Așa fiind, înlocuirea executării obligației de plată a amenzii cu obligația de a presta o muncă neremunerată în folosul comunității de către instanța care soluționează fondul cauzei penale sau chiar de către instanța care soluționează cererea de apel, anterior constatării imposibilității persoanei condamnate de a executa obligația de plată a amenzii, ar fi contrară logicii reglementării de către legiuitor a acestei posibilități de executare a pedepsei amenzii și ar determina inițierea unei proceduri distincte, în cadrul procesului penal, anterior pronunțării unei hotărâri definitive, respectiv cea prevăzută la art. 23 din Legea nr. 253/2013, fără ca soluția pronunțată în cadrul ei să aibă același caracter definitiv.

25. Mai mult, acceptarea unei asemenea soluții ar echivala cu crearea, în mod indirect, a unei noi pedepse penale principale, alături de cele prevăzute la art. 53 din Codul penal, care să poată înlocui pedeapsa amenzii, în cazul imposibilității executării acesteia din motive neimputabile inculpatului.

29. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de reprezentantul Ministerului Public — Parchetul de pe lângă Curtea de Apel București în Dosarul nr. 180/740/2018 al Curții de Apel București — Secția I penală și constată că dispozițiile art. 64 alin. (1) din Codul penal și ale art. 560 alin. (1) din Codul de procedură penală sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel București — Secția I penală și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I. Pronunțată în ședința din data de 15 martie 2022.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Cristina Teodora Pop

26. Analizând considerentele mai sus arătate, Curtea reține însă că soluția legislativă a înlocuirii obligației de plată a amenzii cu obligația de a presta o muncă neremunerată în folosul comunității, astfel cum este reglementată din punct de vedere substanțial și procedural, prin dispozițiile art. 64 alin. (1) din Codul penal și ale art. 560 alin. (1) din Codul de procedură penală, nu creează o diferență de tratament juridic între categorii de făptuitori aflați în situații similare, fără o justificare obiectivă și rezonabilă, astfel cum susține autorul excepției, întrucât aceasta se aplică doar acelor persoane condamnate la pedeapsa amenzii care nu pot executa obligația astfel impusă din motive neimputabile lor, criteriul aplicării dispozițiilor legale criticate fiind, prin urmare, unul obiectiv, care trebuie să fie constatat de către instanța de executare. Prin urmare, prevederile art. 64 alin. (1) din Codul penal și ale art. 560 alin. (1) din Codul de procedură penală nu contravin dispozițiilor art. 16 coroborat cu art. 4 alin. (2) din Constituție.

27. În ceea ce privește pretinsa încălcare, prin textele criticate, a dispozițiilor art. 44 alin. (2) din Constituție, Curtea constată că soluția legislativă prevăzută la art. 64 alin. (1) din Codul penal și art. 560 alin. (1) din Codul de procedură penală constituie o formă de garantare a dreptului de proprietate privată și nu o încălcare a acestui drept, întrucât reglementează o metodă substitutivă de executare a pedepsei amenzii pentru persoanele condamnate la o astfel de pedeapsă care nu dispun de mijloacele materiale necesare pentru a o plăti.

28. Referitor la pretinsa încălcare prin dispozițiile legale criticate a dreptului la un proces echitabil, Curtea constată că dreptul fundamental prevăzut la art. 21 alin. (3) din Constituție este asigurat prin norme de drept procesual penal, motiv pentru care, prin raportare la prevederile art. 64 alin. (1) din Codul penal, critica astfel formulată este inadmisibilă. În ceea ce privește raportarea prevederilor art. 560 alin. (1) din Codul de procedură penală la dispozițiile art. 21 alin. (3) din Legea fundamentală, Curtea reține că norma procesual penală analizată asigură dreptul fundamental anterior menționat prin reglementarea instanței competente să procedeze la aplicarea prevederilor art. 64 alin. (1) din Codul penal, neputând fi reținută contrarietatea acestei norme cu standardele specifice dreptului la un proces echitabil.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 163

din 22 martie 2022

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 alin. (1)
din Legea nr. 198/2004 privind unele măsuri prealabile lucrărilor de construcție de autostrăzi
și drumuri naționale, precum și ale art. 67 și ale art. 68 din Codul de procedură civilă din 1865**

Valer Dorneanu	— președinte
Cristian Deliorga	— judecător
Marian Enache	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Valentina Bărbățeanu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Loredana Brezeanu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 2 alin. (1) din Legea nr. 184/2008 pentru modificarea și completarea Legii nr. 198/2004 privind unele măsuri prealabile lucrărilor de construcție de autostrăzi și drumuri naționale, precum și ale art. 67 și ale art. 68 din Codul de procedură civilă din 1865, excepție ridicată de Daniel Piturlea în Dosarul nr. 4.580/2/2015/a1 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția I civilă și care constituie obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 2.257D/2018.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de înștiințare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca inadmisibilă, a excepției de neconstituționalitate. În acest sens, arată că sunt vizate aspecte ce țin de interpretarea și aplicarea legii, care sunt de competența instanței judecătorești, iar nu probleme de constituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea din 6 noiembrie 2018, pronunțată în Dosarul nr. 4.580/2/2015/a1, **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția I civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 2 alin. (1) din Legea nr. 184/2008 pentru modificarea și completarea Legii nr. 198/2004 privind unele măsuri prealabile lucrărilor de construcție de autostrăzi și drumuri naționale, precum și ale art. 67 și ale art. 68 din Codul de procedură civilă din 1865**, excepție ridicată de Daniel Piturlea într-o cauză având ca obiect soluționarea unei acțiuni referitoare la o expropriere, aflată în stadiul procesual al recursului, în cursul judecării căruia s-a solicitat anularea acestuia pe motiv că cererea de recurs nu a fost semnată de o persoană ce are calitatea de reprezentant al recurentului.

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că prevederile legale criticate ar permite unei entități precum Compania Națională de Autostrăzi și Drumuri Naționale din România — S.A. reprezentarea statului român, cu încălcarea interdicțiilor constituționale referitoare la nediscriminare, precum și cu nerespectarea Deciziei nr. 9 din 4 aprilie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 400 din 26 mai 2016, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept.

6. Sub acest aspect, se precizează că Direcția Regională Drumuri și Poduri este o entitate care nu are în obiectul său de activitate prestarea de servicii juridice și că a obținut un mandat de reprezentare de la puterea executivă, în timp ce altor entități nu li se permite acest lucru, creându-se astfel o situație discriminatorie față de celelalte persoane juridice. Se susține că textele de lege criticate sunt neclare, permit o aplicare nelegală și o interpretare neconformă Constituției, promovând discriminarea între persoane juridice.

7. Se arată, totodată, că principiul legalității consacrat prin art. 1 din Constituție, precum și regulile impuse prin Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative impun exigența ca o lege organică să nu poată fi înfrântă de o normă juridică inferioară, derogările instituite trebuind a fi făcute tot prin lege organică, cu cvorumul prevăzut de Constituție pentru adoptarea legilor organice. Astfel, o lege ordinară, chiar invocând un caracter special, nu poate nesocoti o lege organică, superioară ca forță juridică.

8. **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția I civilă** consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Precizează că litigiul se supune Codului de procedură civilă din 1865 (față de data inițierii demersului judiciar — 6 iunie 2008) care reglementa, generic, reprezentarea părților în judecată, fără a face vreo distincție între reprezentarea convențională a persoanelor fizice și cea a persoanelor juridice. Or, argumentele prezentate în susținerea excepției se raportează la dispozițiile speciale privind reprezentarea persoanelor juridice (art. 84) din actualul Cod de procedură civilă. Apreciază, totodată, că nu se poate reține că textele atacate ar încălca principiul legalității și ar nesocoti o decizie obligatorie a Înaltei Curți de Casație și Justiție, pronunțată în dezlegarea unei chestiuni de drept, câtă vreme această decizie a fost dată într-un mecanism procedural inexistent în Codul de procedură civilă din 1865.

9. Cât privește fondul criticilor, observă că Ministerul Finanțelor Publice reprezintă statul, ca subiect de drepturi și obligații, în fața organelor de justiție, precum și în orice alte situații în care participă nemijlocit în nume propriu în raporturi

juridice, dacă legea nu stabilește în acest scop o altă reprezentare. Or, potrivit dispozițiilor art. 2 alin. (1) din Legea nr. 198/2004 privind unele măsuri prealabile lucrărilor de construcție de autostrăzi și drumuri naționale: „(...) în aplicarea prevederilor prezentei legi, statul român este reprezentat de Ministerul Transporturilor, prin Compania Națională de Autostrăzi și Drumuri Naționale din România — S.A., iar unitățile administrativ-teritoriale sunt reprezentate de autoritățile administrației publice locale”. Direcția Regională de Drumuri și Poduri este subunitate a Companiei Naționale de Administrare a Infrastructurii Rutiere — S.A. (C.N.A.I.R.), societate comercială cu capital integral de stat înființată în baza Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 55/2016 privind reorganizarea Companiei Naționale de Autostrăzi și Drumuri Naționale din România — S.A. și înființarea Companiei Naționale de Investiții Rutiere — S.A., precum și modificarea și completarea unor acte normative.

10. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

11. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, notele scrise depuse la dosar, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

12. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

13. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl reprezintă, potrivit încheierii de sesizare, dispozițiile art. 2 alin. (1) din Legea nr. 184/2008 pentru modificarea și completarea Legii nr. 198/2004 privind unele măsuri prealabile lucrărilor de construcție de autostrăzi și drumuri naționale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 740 din 31 octombrie 2008, precum și ale art. 67 și ale art. 68 din Codul de procedură civilă din 1865.

14. În ceea ce privește prevederile criticate din Legea nr. 184/2008, ținând cont de dispozițiile art. 62 din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 260 din 21 aprilie 2010, potrivit cărora „Dispozițiile de modificare și de completare se încorporează, de la data intrării lor în vigoare, în actul de bază, identificându-se cu acesta. Intervențiile ulterioare de modificare sau de completare a acestora trebuie raportate tot la actul de bază”, Curtea constată că, în realitate, obiect al excepției îl constituie art. 2 alin. (1) din Legea nr. 198/2004 privind unele măsuri prealabile lucrărilor de construcție de autostrăzi și drumuri naționale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 487 din 31 mai 2004, având următorul conținut normativ: „(1) Prin prezenta lege se declară de utilitate publică toate lucrările de

construcție de autostrăzi și drumuri naționale, expropriator fiind statul român prin Compania Națională de Autostrăzi și Drumuri Naționale din România — S.A. de sub autoritatea Ministerului Transporturilor, Construcțiilor și Turismului.”

15. Totodată, obiect al excepției îl constituie și dispozițiile art. 67 și ale art. 68 din Codul de procedură civilă din 1865, care au următorul cuprins:

— Art. 67: „1 Părțile pot să exercite drepturile procedurale personal sau prin mandatar.

2 Mandatarul cu procură generală poate să reprezinte în judecată pe mandant, numai dacă acest drept i-a fost dat anume.

3 Dacă cel care a dat procură generală nu are domiciliu și nici reședință în țară, sau dacă procura este dată unui prepus, dreptul de reprezentare în judecată se presupune dat.”;

— Art. 68: „1 Procura pentru exercițiul dreptului de chemare în judecată sau de reprezentare în judecată trebuie făcută prin înscris sub semnătură legalizată; în cazul când procura este dată unui avocat, semnătura va fi certificată potrivit legii avocaților.

2 Dreptul de reprezentare mai poate fi dat și prin declarație verbală, făcută în instanță și trecută în încheierea de ședință.

3 Mandatul este presupus dat pentru toate actele judecătii, chiar dacă nu cuprinde nicio arătare în această privință; el poate fi însă restrâns numai la anumite acte sau pentru anumite instanțe.

4 Dacă mandatul este dat unei alte persoane decât unui avocat, mandatarul nu poate pune concluzii decât prin avocat.

5 Asistarea de către avocat nu este cerută doctorilor sau licențiaților în drept când ei sunt mandatați în pricinile soțului sau rudelor până la al patrulea grad inclusiv.

6 De asemenea asistarea de către avocat nu este cerută la judecătoria când partea este reprezentată prin soț sau rudă până la al patrulea grad inclusiv.”

16. În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile de lege criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 1 — *Statul român* și ale art. 16 — *Egalitatea în drepturi*.

17. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că autorul acesteia invocă încălcarea prevederilor art. 16 din Constituție, care consacră principiul egalității cetățenilor în fața legii și a autorităților publice, ca urmare a faptului că i-a fost conferită prin lege calitatea de reprezentant al statului român Companiei Naționale de Autostrăzi și Drumuri Naționale din România — S.A., în timp ce altor entități nu le este permis acest lucru, creându-se astfel o situație discriminatorie față de celelalte persoane juridice. Cu privire la critica formulată în această manieră, Curtea reține că în jurisprudența sa, a subliniat că, potrivit Legii fundamentale, principiul egalității se referă la egalitatea în drepturi a cetățenilor în fața legii și a autorităților publice, iar nu la egalitatea între persoane juridice și autorități publice. În acest sens sunt, de exemplu, Decizia nr. 658 din 10 octombrie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 971 din 5 decembrie 2006, sau Decizia nr. 1.291 din 2 decembrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 135 din 4 martie 2009.

18. Totodată, Curtea reține că prevederile cu privire la care a fost ridicată excepția de neconstituționalitate au în vedere calitatea de reprezentant al statului român în procedura exproprierii, pe când autorul excepției își axează critica pe

reprezentarea statului român în fața instanțelor judecătorești, care, atât în reglementarea în vigoare la momentul debutului procesului în cursul căreia a fost ridicată excepția (și anume art. 25 din Decretul nr. 31/1954 privitor la persoanele fizice și persoanele juridice), cât și în cea de la momentul ridicării excepției (art. 223 din Codul civil), se face prin Ministerul Finanțelor Publice, afară de cazurile în care legea stabilește în mod expres alte organe care să reprezinte statul român în procesele în care acesta este parte. Tocmai în virtutea posibilității legale ca statul să fie reprezentat și de alte organe, în situația dată, a fost desemnată Compania Națională de Autostrăzi și Drumuri Naționale din România — S.A., potrivit art. 2 alin. (1) din Legea nr. 198/2004 privind unele măsuri prealabile lucrărilor de construcție de autostrăzi și drumuri naționale. Este, așadar, o opțiune a legiuitorului, care, în considerarea specificului entității menționate, a stabilit ca aceasta să fie reprezentant al statului român pe parcursul întregii proceduri a exproprierii, adică inclusiv în situația în care se apelează la justiție pentru stabilirea cuantumului despăgubirii pe cale judecătorească. Din modul de formulare a criticii de neconstituționalitate se desprinde ideea că autorul acesteia este nemulțumit de alegerea făcută de legiuitor prin desemnarea ca reprezentant al statului a Companiei Naționale de Autostrăzi și Drumuri Naționale din România — S.A., în detrimentul altor persoane juridice care ar fi putut să obțină aceeași calitate și care sunt discriminate, în opinia autorului excepției, prin preferința față de entitatea menționată, pe care legiuitorul a exprimat-o în textul de lege supus controlului de constituționalitate. Or, o asemenea susținere nu pune în discuție, în realitate, constituționalitatea prevederii legale criticate, ci constituie o propunere de modificare a legii, care, în mod evident, nu ține de competența Curții Constituționale.

19. În ceea ce privește Decizia nr. 9 din 4 aprilie 2016, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, publicată în Monitorul

Official al României, Partea I, nr. 400 din 26 mai 2016, la care face referire autorul excepției, decizie prin care instanța supremă s-a pronunțat asupra modului de interpretare a dispozițiilor art. 84 alin. (1) din Codul de procedură civilă, potrivit căroră „*Persoanele juridice pot fi reprezentate convențional în fața instanțelor de judecată numai prin consilier juridic sau avocat, în condițiile legii*”, Curtea Constituțională reține că instanța supremă a concluzionat că cererea de chemare în judecată și reprezentarea convențională a persoanei juridice în fața instanțelor de judecată nu se pot face prin mandatar persoană juridică și nici prin consilierul juridic sau avocatul acesteia din urmă. Autorul prezentei excepții de neconstituționalitate critică însă dispozițiile art. 67 și 68 din Codul de procedură civilă din 1865, care sunt anterioare deciziei Înaltei Curți și care nu vizează problematica reprezentării convenționale în fața instanțelor de judecată a persoanelor juridice.

20. Cu privire la susținerea referitoare la pretinsa nesocotire a principiului legalității consacrat în art. 1 din Constituție, prin prisma exigenței de tehnică legislativă constând în cerința ca derogările de la reglementările legilor organice să fie făcute tot prin legi organice, iar nu prin legi ordinare, ce conțin norme cu forță juridică inferioară, Curtea observă că autorul excepției nu explicitează care este situația pe care o are în vedere atunci când formulează această critică. În consecință, întrucât nu se precizează care ar fi legea ordinară care ar modifica o lege organică, această simplă afirmație nu reprezintă o veritabilă critică de neconstituționalitate, de vreme ce nu se poate deduce, în mod rezonabil, rațiunea concretă a acestei susțineri, în condițiile în care Legea nr. 184/2008 are natură organică, ca și Legea nr. 198/2004 pe care o modifică, fiind adoptată cu majoritatea prevăzută de art. 76 alin. (1) din Constituție pentru legile organice, astfel cum rezultă din evidențele electronice disponibile pe site-ul Camerei Deputaților.

21. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 alin. (1) din Legea nr. 198/2004 privind unele măsuri prealabile lucrărilor de construcție de autostrăzi și drumuri naționale, precum și ale art. 67 și ale art. 68 din Codul de procedură civilă din 1865, excepție ridicată de Daniel Piturlea în Dosarul nr. 4.580/2/2015/a1 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția I civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția I civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 22 martie 2022.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Valentina Bărbățeanu

HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

privind modificarea valorilor de inventar ale unor bunuri aparținând domeniului public al statului, trecerea din domeniul public al statului și din administrarea Agenției Naționale pentru Resurse Minerale în domeniul privat al statului a unor bunuri concesionate Societății „Conpet” — S.A. Ploiești, înscrierea în inventarul centralizat al bunurilor din domeniul public al statului a bunurilor rezultate ca urmare a investițiilor prevăzute prin programele de reabilitare, modernizare și dezvoltare realizate din surse proprii de finanțare, puse în funcțiune în perioada 2002—2018, amortizate integral, actualizarea valorilor de inventar a mijloacelor fixe din domeniul public al statului modernizate în perioada 2005—2013, precum și aprobarea Actului adițional nr. 4 la acordul petrolier de concesiune a activității de exploatare a Sistemului național de transport al țițeiului, gazolinei, condensatului și etanului, inclusiv a conductelor magistrale și a instalațiilor, echipamentelor și dotărilor anexe, aferente sistemului, încheiat între Agenția Națională pentru Resurse Minerale și Societatea Comercială „Conpet” — S.A. Ploiești, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 793/2002

Având în vedere art. 21 din Ordonanța Guvernului nr. 81/2003 privind reevaluarea și amortizarea activelor fixe aflate în patrimoniul instituțiilor publice, aprobată prin Legea nr. 493/2003, cu modificările și completările ulterioare, art. 2 din Ordonanța Guvernului nr. 112/2000 pentru reglementarea procesului de scoatere din funcțiune, casare și valorificare a activelor corporale care alcătuiesc domeniul public al statului și al unităților administrativ-teritoriale, aprobată prin Legea nr. 246/2001, și art. 864 din Legea nr. 287/2009 privind Codul civil, republicată, cu modificările ulterioare,

în temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, art. 288 alin. (1) și al art. 361 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, cu modificările și completările ulterioare, precum și al art. 31 alin. (3) din Legea petrolului nr. 238/2004, cu modificările și completările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Se aprobă modificarea elementelor-cadru de descriere tehnică și a valorilor de inventar ale unor bunuri aparținând domeniului public al statului, prevăzute în anexa nr. 22 la Hotărârea Guvernului nr. 1.705/2006 pentru aprobarea inventarului centralizat al bunurilor din domeniul public al statului, cu modificările și completările ulterioare, conform anexei nr. 1 la prezenta hotărâre, ca urmare a reevaluării în condițiile legii.

Art. 2. — (1) Se aprobă trecerea din domeniul public al statului și din administrarea Agenției Naționale pentru Resurse Minerale în domeniul privat al statului a unor mijloace fixe și obiecte de inventar de natura mijloacelor fixe concesionate Societății „Conpet” — S.A. Ploiești, având datele de identificare prevăzute în anexele nr. 2 și 3.

(2) Trecerea în domeniul privat al statului a mijloacelor fixe și obiectelor de inventar de natura mijloacelor fixe prevăzute la alin. (1) se face în vederea scoaterii din funcțiune, a valorificării sau, după caz, a casării, în condițiile legii.

Art. 3. — În calitate de autoritate competentă în aplicarea prevederilor Legii petrolului nr. 238/2004, cu modificările și completările ulterioare, precum și în calitate de concedent, Agenția Națională pentru Resurse Minerale este entitatea responsabilă pentru derularea procedurilor de valorificare și, după caz, de casare a bunurilor prevăzute în anexele nr. 2 și 3, în condițiile legii.

Art. 4. — Se aprobă înscrierea în inventarul centralizat al bunurilor din domeniul public al statului a bunurilor rezultate ca urmare a investițiilor prevăzute prin programele de reabilitare, modernizare și dezvoltare realizate din surse proprii de

finanțare, puse în funcțiune în perioada 2002—2018, amortizate integral, propuse a fi scoase din evidența Societății „Conpet” — S.A. Ploiești, aflate în administrarea Agenției Naționale pentru Resurse Minerale, prevăzute în anexa nr. 4, în condițiile legii.

Art. 5. — Se aprobă actualizarea valorilor de inventar a mijloacelor fixe din domeniul public al statului modernizate în perioada 2005—2013, prevăzute în anexa nr. 5.

Art. 6. — Se aprobă scoaterea din inventarul centralizat al bunurilor din domeniul public al statului, ca urmare a pieirii bunurilor, a minusurilor de inventar raportate cu ocazia inventarierii anuale 2014, prevăzute în anexa nr. 6.

Art. 7. — Se aprobă Actul adițional nr. 4 la acordul petrolier de concesiune a activității de exploatare a Sistemului național de transport al țițeiului, gazolinei, condensatului și etanului, inclusiv a conductelor magistrale și a instalațiilor, echipamentelor și dotărilor anexe, aferente sistemului, încheiat între Agenția Națională pentru Resurse Minerale, în calitate de concedent, și Societatea Comercială „Conpet” — S.A. Ploiești, în calitate de concesionar, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 793/2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 568 din 1 august 2002, prevăzut în anexa nr. 7*) care face parte integrantă din prezenta hotărâre.

Art. 8. — Actul adițional nr. 4 la acordul petrolier de concesiune a activității de exploatare a Sistemului național de transport al țițeiului, gazolinei, condensatului și etanului, inclusiv a conductelor magistrale și a instalațiilor, echipamentelor și

dotărilor anexe, aferente sistemului, aprobat potrivit art. 7, intră în vigoare la data publicării prezentei hotărâri în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Art. 9. — Agenția Națională pentru Resurse Minerale va opera, împreună cu Ministerul Finanțelor, modificările corespunzătoare

survenite în inventarul centralizat al bunurilor din domeniul public al statului din anexa nr. 22 la Hotărârea Guvernului nr. 1.705/2006, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 10. — Anexele nr. 1—7**) fac parte integrantă din prezenta hotărâre.

PRIM-MINISTRU
NICOLAE-IONEL CIUCĂ

Contrasemnează:
Secretarul general al Guvernului,
Marian Neacșu
Șeful Cancelariei Prim-Ministrului,
Mircea Abrudean
p. Președintele Agenției Naționale
pentru Resurse Minerale,
Sorin-Călin Gal
Ministrul finanțelor,
Adrian Căciu

București, 29 iunie 2022.
Nr. 840.

*) Anexa nr. 7 nu se publică, fiind clasificată potrivit legii.

**) Anexele nr. 1—6 se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 698 bis, care se poate achiziționa de la Biroul pentru relații cu publicul din Str. Parcului nr. 65, intrarea A, sectorul 1, București.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; 012329
C.I.F. RO427282, IBAN: RO55RNCB0082006711100001 BCR
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 DTCPMB (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, www.monitoruloficial.ro

Adresa Biroului pentru relații cu publicul este:
Str. Parcului nr. 65, intrarea A, sectorul 1, București; 012329.
Tel. 021.401.00.73, e-mail: concursurifp@ramo.ro, convocariaga@ramo.ro
Pentru publicări, încărcați actele pe site, la: <https://www.monitoruloficial.ro/brp/>

